

"Tää on ihan hirveetä", vanhempi nainen sanoi, mutta ei voinut lakata tuijottamasta mua ja muita. Availin vaan hetkittäin silmiä, en oikeen ehtinyt katkoa ketä paikan päälle oli tullut. "Nyt ne tulee!" joku huusi, ja samalla kuulin itekin sireenin. Oli niitä tässä odotettu, liiankin kauan. Puheensorina kasvoi. Joku selitti oman näkemyksensä konstaapeleille. Muhun ne kiinnitti heti huomiota, olinhan ainoa elossa oleva. Konstaapeli tuli huutamaan mun korvaan ja yritti tönä hartiaan, kipeään kohtaan vielä. Ynisin ja valitin ääneen. "Se on aika verinen. Tarttee kutsua sairausauto." Apu oli siis lähellä, mutta tuskastuttavan kauan kesti vielä odottaa ambulanssia. Olinhan mä maannut siinä Irmelin päällä jo monta tuntia, aamuhämärästä keskipäivään – osana kasaa, osana uhreja. Ne tutki muut ja totesi aika nopeesti, että apu oli niille jo liian myöhästä. Mun kintut oli ihan kangistuneet. Päätä särki tajuttomasti ja toisessa korvassa soi. Kuivuneen veren saattoi tuntea naamassa. Mua haluttiin siirtää. Mä yritin auttaa omien voimien mukaan, mutta se tais olla vaan yrityksen takana. Siirto kuitenkin piristi, ja mä pääsin istumaan puuta vasten. Teki mieli hierasta silmiä, mutta koskeminen sattui liikaa. Päätin siis tihrustella maailmaa hämärän läpi. "Kuka tän teki, poika?" yks virka-asunen kysyi. Se näytti huonovointiselta. "Se... tuli takaa", mä sopersin. Suussa maistui rauta, ja leuka liikkui huonosti. "Iski vaan takaapäin", mä yritin sanoa. Saikohan se mitään selvää? Mies pyöritteli päätään ja näytti ahdistuneelta. Sit se palas muiden luokse, pällistelemaan niitä muita. Ne makasi teltan päällä ja alla. Raajojen ja vaatteiden sekamelskalta se näytti. Veri oli kuivunu mustaksi. Mä katoinkin käsiäni. Nekin näytti aika pahalta. Hinkkasin kämmeniä housuihin, mutta ei se paljoa auttanut. Se sairausauto vihdoinkin saapui. Mä jaksoin kannattella itseäni sen verran, ettei paareille tarttenut muitten nostaa. Sit mut vietiin pois sieltä, lämpimän järviveden ja kauniin helluntaiviikonloppusään luota. Sairaalassa ne puhdisteli haavoja ja tikkasi takaraivoa. Äiti ja isä saapui aika nopeesti paikan päälle. Niitten läsnäolo rauhoitti, ja musta tuntui, että mun painajainen oli vihdoinkin ohi. Farkut ne leikkasi saksilla. Harmitti, mutta ei niitä ois ilman kipua saanut muuten jalasta lainkaan. Isä nappasi samassa mun sukat jalasta ja tunki ne takkinsa taskuun. Mitäpä mä niillä, niitten pohjatkin oli ihan mustanlikaset. "Ei rotsia", mä tivasin. Mä en halunnut, että sitä leikataan rikki. "Se jäi kotiin", isä kuiski, kun hoitaja lähti kiikuttamaan mun riekaleisia housuja pois. "Nyt hiljaa, että sä paranet!" Isä puristi käsivarresta, siitä missä se näki ison mustelman. Se sattui. Mutta mä tajusin. Mun luona kävi montaa lääkäriä ja muuta ammattilaista. Poliisistakin joku kävi välillä kyselemässä kaikenikästä. Joku puhui aivovammasta, kun mä tarpeeksi usein sanoin, etten mä oikeen muista. Äiti jäi viereen, isä sano, että sillä on hommia hoidettavana. Se oli onneksi jo vähän leppynyt. "Mitä oikein tapahtui?" äiti kysyi, kun me jäätiin kaksin. Sitä ennen se ei ollut uskaltanut sanoa mitään. "Emmä tiedä", mä vastasin sillekin. Äiti tajusi jättää kyselemiset sikseen. Konstaapeli palasi ja vakuutti mun äidille, että murhaajaa etsittiin lähimaastosta isolla joukolla. Ne oli pistänyt pystyyn tiesulkuja, katteli rautatieasemalla ihmisiä ja kuulusteli kaikkia järven lähellä olleita. Äiti kattoi mun päätä, mikä oli puoliksi peitetty siteeseen ja purskahti itkuun. *** "Tämä on sun oma syysi!" isä räyhää ja yrittää tehdä sen hiljaa. Vedenpintaa pitkin kaikki äänet kulkee niin hyvin. On valoisa yö. Sepi ehdotti aiemmin teltalle paikkaa kalliolta rannan lähellä, mutta onneksi me päätettiin kuitenkin laittaa se tonne puitten suojaan. Isä tökkii pitkällä tikulla rannasta vedenpohjaa. "Liian matalaa", se sanoo, "tämä ei käy." Mä juoksen takas teltalle. Entä nyt? Pakko ne on jonnekin piilottaa. Isä tulee perässä. Sen on vaikea katkoa niitä päin. "Meidän tarttee tehdä jotain. Lavastaa tämä homma", isä miettii ääneen ja kattelee ympärilleen. Sitten se alkaa osotella tavaroita ja sanoo mitä niille pitää tehdä. Mä vaan tottelen, mun on luotettava isään. Se auttaa mut tästä. Mä en itse olis tiennyt mitä tehdä. Kun se kauhee raivo alko laantua yön pimeimmässä kohtaa, mulle tuli paniikki. Mä otin pyöräni ja ajoin kotiin. Isä ei suostunut

aluksi puhumaan mulle mitään, mutta tuli perässä omalla autollaan. Se jätti sen kauemmas, ettei kukaan huomais. Emmä ihan ymmärrä kaiken merkitystä, mutta isä on ennenkin osannut organisoida kaikkea. Mä piilotan kamaa järveen, kivenkoloihin ja puihin. Isä sanoo ottavansa osan tavarasta mukaansa ja hävittävän ne jotenkin. Sitten mä kuulen jotain. Mä huidon isälle, että se hiljentyisi. Joku on tulossa. Mä meen teltan päälle makaamaan, niinku on sovittu. Isä harppoo rantaan päin ja menee piiloon. Onks tää nyt valmis? mä mietin ja makaan sydän pamppaillen. Mut ei kukaan tuu teltalle asti. Joku supisee jotain, ehkä niitä on kaksi. Sit ne kääntyy ja askeleet kaukenee. Mä makaan vielä pitkään silmät kiinni. Jotain kosteeta imeytyy paidan selkämykseen. Aika tuntuu järkyttävän pitkältä. Vihdoin isä hiipii takas. "Tämä ei riitä", se sanoo ja kattoo mua ja muita. Sit se nappaa kiven, sen mikä jäi teltan viereen. "Murhaaja tuli tuolta ja kävi teidän kimppuun yllättäen. Mutta sä et muista asiasta yhtään mitään. On parempi, jos sä et vaan sano yhtään mitään. Okei? Et yhtään mitään!" Mä nyökkään. Isä on ihan oikeessa. "Eikö ne sit ihmettele?" mä epäilen kuitenkin. "Riipinen sai kymmenisen vuotta sitten telakalla päähän aika pahan iskun. Se menetti muistinsa viimeiseltä vuodelta sen takia, eikä se koskaan palautunut." Isä nostaa kiveä kädessään ja kattoo mua tuimasti. "Sä oot uhri, muista se. Yhtä paljon uhri, kun noi muutkin. Nyt sä kestät tän, tää on sun oma vikas", isä sanoo ja sitten se heilauttaa kaaressa kiven kohti mun päätä.